بيانيه ماموريت شخصى:

همه پیز از روزی شروع شر که برای تولام هدیه لپ تاپ کارو گرفتم....

وفهمیرم که چه دریای بزرگی رو به دست آوردم که می تونع تا هرجایی رو بارو بزنع، واین برام فیلی جالب بود وکنجکاویم رو صد برابر می کرد واین کنجکاوی موقعی چند برابر شد که من با دنیای گرافیک آشنا شرم و با کار کردن با نرمافزار ها متوجه شرم که برای ادامه مسیرم به صورت مرفه ای و پیشرفته بهتره که برای ادامه مسیرم به صورت مرفه ای و پیشرفته بهتره که رشته ای که می خوام انتفاب کنم مرتبط با دنیایه بزرگ کامپیوتر باشه و همین شد که رشته ی هنرستانم رو هم شبکه ونرم افزار انتفاب کردم تا هم مهارت هام رو ارتقا برم و هم با دنیای کار آشناییت پیرا کنم.

و در مال ماضر هم برنامه نویسی توجه من رو به خورش ملب کرده ومن رو با کروکریل های زیادی آشنا کرده که می تونم ازشون درس های زیادی رو یاد بگیرم. و اینها باعث شره تا شوق یارگیری وچراغ مسیری که انتفاب کررم ،برام روشن بشه و اینکه چقدر دنیای یارگیری می تونه هیمان انگیز باشه.

نمی کم که غریق نبات خوبی هستم ولی به عنوان یه شناکر نوب، همیشه از یارگیری از ریگران لزت می برم واز تمرین کررن وتبربه کررن نسته نمی شع ومی خوام که از مسیری که پیش رو رارم، نهایت لزت رو ببرم واملا روست نرارم به این زوری ها به فط پایان برسم! و هدفع اینکه بتونع هر روز از کسی که ریروز بورم بهتر بشع و بتونم تویه مسیر تبریل شرن به یک Full stack مرفه ای قرم بگزارم وتا می تونع تبربه کسب کنع و به این اعتقار دارم که این قرم های کوپیکی که برمی داریم هستن، که مارو به سمت قرم های بزرگ تر هدایت می کنن. ورر نهایت به قول آقای انیشتن «زندگی مثل روپرهه سواریه،برای مفظ کردن تعادل،باید همیشه در مال مرکت راهيشاب